

La força de la resistència no-violenta

«Les misterioses urnes que el CNI havia cercat, fins i tot amb infiltrats i confidents a l'ANC i la Generalitat, eren a tots els col·legis. I amb aquests ingredients era previsible una resposta contundent»

Un servidor, que ja té 58 anys, va entrar en l'activisme social als 18 anys en els moviments pacifistes i d'objectors. Moviment difós a Catalunya per Lluís Maria Xirinacs, l'Àngel Colom o en Pepe Beunza, el primer objector que ho era per motius no estrictament religiosos. Recordo converses amb Xirinacs davant de la presó model on ell feia una protesta permanent, i les primeres mobilitzacions per la llibertat dels objectors a la presó de Figueres, amb marxes on un centenar de persones fèiem resistència passiva a la policia que ens arrossegava. Van haver-hi també moltes ocupacions i encadenades al Govern Militar i Capitania de Barcelona. I sovint, des de certs sectors comunistes, llibertaris o independentistes, es menystenia aquest tipus de resistència passiva. De vegades fèiem en una casa de colònies entrenaments a l'acció no-violenta i ens repartíem els rols de policia o manifestant, i en aquests exercicis donàvem molta importància al fet de saber-nos posar en el lloc de l'altre: Per què actuava com actuava? què sentia? i que opinava de nosaltres? I aquesta estratègia de resistència no-violenta amb accions provocatives que sovint buscaven la intervenció policial, la detenció i la publicitat mediàtica, va ser assumida pel moviment independentista Crida a la Solidaritat que impulsà l'Àngel Colom. En aquest moviment va créixer, aplicant aquesta estratègia, un jove Jordi Sánchez, ara president de l'Assemblea Nacional Catalana.

L'actual conseller Raül Romeva, que ha tingut un paper clau en l'estratègia del referèndum de l'1-O, va entrar a la militància no-violenta gràcies a Pepe Beunza, que era professor de la escola agrícola de Caldes de Montbui de la que el pare de Romeva era director. I Romeva abans d'entrar en política es va fer objector i, simultàniament, un estudiós i acadèmic sobre resolució de conflictes.

Uns dies abans de l'1-O vaig escriure al meu blog un article titulat "Jo sí que tinc por" que algunes persones van qualificar de pessimista, donat que estàvem convençuts que el dia del referèndum, més enllà de que la policia ens deixés o no sense paperetes i urnes, o bloquegés el sistema informàtic, no passaria res. Però fent aquest exercici que m'ha anat sempre tan bé a l'hora d'escriure i fer anàlisis de conflictes, jo creia hi podia haver-hi una forta repressió perquè l'adversari se sentia humiliat i voldria recuperar l'honor perdut. El govern de l'Estat i la Casa Reial es van sentir humiliats a la manifestació de Barcelona del 26 d'agost pels atemptats, quan van trobar-se encapçalant una manifestació plena d'estelades i amb al·lusions directes a les relacions amb Aràbia Saudita i, més a més, van ser xiulats reiterades vegades. I la segona humiliació la van viure la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de Policia el 20 de setembre a la Conselleria d'Economia i la seu de la CUP. Així doncs jo creia que el cervell i el braç voldrien revenja.

A Moià el dijous abans del referèndum es va fer una xerrada a la plaça davant de 300 persones on l'ANC i l'alcalde van donar instruccions de com actuar si venia algun cos policial a precintat col·legis i van insistir molt en el tema de la resistència passiva. A partir de divendres al vespre va quedar ocupada l'escola per evitar que fos precintada i, des de dissabte migdia a la biblioteca, s'hi van fer dins i fora tota mena d'actes amb gent que es va quedar a dormir. El mateix es va fer a la majoria dels dos mil col·legis electorals de tot Catalunya.

Diumenge a quarts de nou del matí jo era a Barcelona a prop de l'Escola Ramon Llull que va ser, juntament amb la de Sant Julià de Ramis, a Girona, on havia de votar Carles Puigdemont, les dues primeres actuacions violentes de la policia i Guàrdia Civil difoses en directe per TV3. Una estona abans va passar la tercera humiliació del govern de Mariano Rajoy. Les misterioses urnes que el CNI havia cercat, fins i tot amb infiltrats i confidents a l'ANC i la Generalitat, eren a tots els col·legis. I amb aquests ingredients era previsible una resposta contundent, si bé, he de dir, no

imaginava que fos tan violenta.

No vaig veure què va passar a Fonollosa, Castellgalí o Sant Joan de Vilatorrada fins que es van emetre els vídeos per TV3 i a les webs d'alguns diaris. Al Moianès només va rebre Granera de 80 habitants, on el Mossos, de manera pacífica, van complir l'ordre policial sense resistència. Però vaig viure i fotografiar les càrregues a l'Escola Ramon Llull de Barcelona, on va resultar greument ferit un home que potser perdrà un ull. I el que em va sorprendre va ser veure com un miler de persones, moltes de les qual no es coneixien i d'edats molts diferents, com si haguessin fet aquells entrenaments sobre resistència passiva que jo havia fet de jove, trenaven els braços d'uns amb els altres resistint sota una pluja intensa la pressió dels antidisturbis. Vaig veure després com dotzenes de persones es tiraven terra fent barricades humanes, per impedir que els vehicles policials que s'enduien les urnes poguessin fugir. I el més gros de tot, és que a molts llocs de Catalunya que van viure una repressió similar dues o quatre hores després, tot i haver vist ja aquestes imatges, no es van acovardir i van actuar amb el mateix coratge. A Moià, com a tants altres pobles, es van bloquejar els carrers amb camions de bestiar, de bombers i tractors, per impedir el pas de les furgons policials si arribaven, metre algun nen, com si estès veient una pel·lícula que no acabava d'entendre, preguntava als pares si els policies que vindrien eren el bons o el dolents.

Dos dies més tard el país sencer es va aturar i la vaga general va ser absoluta i pacífica. Tot i que la CUP no és la policia de ningú, tant en l'intent d'entrada al seu local de Barcelona el 20 de setembre, com el cap de setmana del referèndum i l'ocupació de col·legis, va insistir molt, que la resistència havia de ser pacífica i que s'aïllés als violents que probablement serien infiltrats. Que a Barcelona sortissin al carrer 700.000 persones no és una cosa nova, donat que en altres moments, gràcies a gent de tot Catalunya que hi ha anat, s'ha superat aquesta xifra. Però en van sortir 30.000 a Manresa o 2.000 a Moià. I acabo l'article amb el què va succeir a Manresa al matí de dimarts en passar per davant de la caserna de la Guàrdia Civil en mig d'un silenci absolut. Gràcies als bombers, però sobretot gràcies a que la societat catalana ha entès la força i la saviesa de l'estratègia no-violenta, es va donar una lliçó als uniformats que diumenge amb la força bruta volien fer la revenja d'haver-se sentit humiliats. No sé que diria Lluís Maria Xirinacs si fos viu.